

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXXI. — Wydana i rozesłana dnia 4. maja 1918.

Treść: (Nr 160 i 161.) 160. Ustawa, dotycząca rozszerzenia podatku wojennego na wyższe zyski towarzystw i wyższy dochód poszczególnych osób z roku 1918, oraz zawierająca objaśniające postanowienia do dotychczasowych przepisów o podatku wojennym. — 171. Ustawa, w sprawie wydobywania materiałów, zawierających kwas fosforowy, nadających się do nawożenia.

160.

Ustawa z dnia 17. kwietnia 1918,

dotycząca rozszerzenia podatku wojennego na wyższe zyski towarzystw i wyższy dochód poszczególnych osób z roku 1918, oraz zawierająca objaśniające postanowienie do dotychczasowych przepisów o podatku wojennym.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

Artykuł I.

Podatek wojenny rozszerza się na wyższe zyski towarzystw i wyższy dochód osób poszczególnych z roku 1918. Postanowienia ustawy z dnia 16. lutego 1918, Dz. u. p. Nr. 66, obowiązujące na rok 1916 i 1917 stosują się odpowiednio także do roku 1918.

Artykuł II.

Postanowienie § 21. ustawy, powołanej w artykule I. ma być stosowane z tym zastrzeżeniem, że strat, jakie się okażą w wojennym roku obrotowym (w roku wojennym) 1918, nie

można potrącać z wyższego zysku, względnie wyższego dochodu lat poprzednich.

Artykuł III.

Jako ostatni wojenny rok obrotowy (rok wojenny) w rozumieniu ustawy powołanej w artykule I. należy uważać rok 1918.

Dlatego ma w szczególności postanowienie § 8., ust. 4, zdanie drugie, obowiązywać zamiast na rok kalendarzowy 1917, względnie rok bilansowy 1917/18 na rok kalendarzowy 1918, względnie rok bilansowy 1918/19.

W § 14. wchodzi w miejsce roku 1922 rok 1923.

Ustanowione w § 19., ust. 3. i w § 24., ust. 2., terminy koniec roku 1919 i 31. stycznia 1920 przekłada się na koniec roku 1920 i na 31. stycznia 1921.

Artykuł IV.

Za straty w rozumieniu § 21. ustawy powołanej w artykule I. nie należy uważać samych niższych zysków (niższego dochodu) w porównaniu z zyskiem (dochodem) w latach pokojowych. To odnosi się także do podatku wojennego (podatku z zysków wojennych) lat 1914 do 1917.

Artykuł V.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Wykonanie jej poruczam Ministrowi skarbu i Ministrowi sprawiedliwości w porozumieniu z innymi interesowanymi Ministrami.

Baden, dnia 17. kwietnia 1918.

Karol wlr.

Seidler wlr.

Schauer wlr.

Wimmer wlr.

161.**Ustawa z dnia 21. kwietnia 1918,**

w sprawie wydobywania materiałów, zawierających kwas fosforowy, nadających się do nawożenia.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

§ 1.

Wydobywanie materiałów pochodzenia zwierzęcego lub mineralnego, zawierających kwas fosforowy, nadających się do nawożenia (nagromadzone w jaskiniach materiały, zawierające kwas fosforowy, dalej fosfaty wszelkiego rodzaju) zastrzega się państwu. Wydobywanie przez innych jest wzbronione.

Postanowienia niniejszej ustawy nie stosują się do minerałów zastrzeżonych w myśl § 3., powszechnej ustawy górniczej.

§ 2.

Właścicielom gruntu i innym osobom, uprawnionym do pobierania pożytków, na których lub w których gruncie znachodzą się te materiały, należy się odszkodowanie, jeżeli przed dniem 1. stycznia 1918 wydobywali materiały, wymienione w § 1.

Tytułem odszkodowania ma zapłacić państwo taką kwotę kapitału, jaka wynika ze skapitalizowania przeciętnego faktycznego czystego dochodu z wydobywania w ostatnich trzech latach ruchu przed dniem 1. stycznia 1914. Jeżeli jednak wydobywanie odbywało się przez krótszy czas lub dopiero po dniu 1. stycznia 1914, to należy ustalić i skapitalizować dochód roczny, odpowia-

dający faktycznemu wydobywaniu. W obu przypadkach za podstawę kapitalizacji należy wziąć stopę procentową 8 od sta.

§ 3.

Każdy właściciel gruntu obowiązany jest za odpowiedni wynagrodzeniem odstąpić do używania gruntu potrzebne do wydobywania fosfatu.

Jeżeli to jest potrzebne do otwarcia dostępu i dojazdu do miejsca wydobywania lub do urządzenia zakładów do wydobywania i przerabiania wydobytych materiałów, to można za odpowiedni wynagrodzeniem na stałe lub przejściowo ustanawiać służebności w drodze wyłączenia lub wywłaszczenia gruntu.

Jeżeli się żąda służebności na dłużej niż na pięć lat, to właściciel może domagać się wykupienia potrzebnego gruntu za odpowiedni odszkodowaniem. Gdyby przez częściowe odstąpienie grunt stracił dla właściciela zdolność do celowego użytku, to na jego żądanie należy cały grunt wykupić.

§ 4.

Oznaczenie przedmiotu i rozmiaru wyłączenia i wykupna w myśl § 3. należy do politycznej władzy krajowej, w której obszarze administracyjnym ma się odbywać wydobywanie. Jeżeli teren wydobywania rozciąga się na kilka krajów, to Ministerstwo rolnictwa oznaczy, która z wchodzących w rachubę władz krajowych ma w porozumieniu i w razie potrzeby za współudziałem innych interesowanych władz krajowych przeprowadzić rozprawę i wydać orzeczenie.

Postępowanie winno się ograniczyć do stwierdzenia praw stron, dotkniętych zamierzonym wydobywaniem i do oznaczenia przedmiotu i rozmiaru żądanych wyłączeń i wykupów. Strony nie mogą podnosić żadnych zarzutów na zasadzie swych praw, dotkniętych żądaniami wyłączenia, przysługuje im tylko roszczenie o odszkodowanie. Polityczna władza krajowa ma przeprowadzić na miejscu rozprawę komisyjną, której termin i przedmiot należy ogłosić z wyłożeniem wyciągu z wniosku zarządu państwowego we wszystkich gminach interesowanych na ośm dni wprzód przez przybicie z wezwaniem do podniesienia najpóźniej przy rozprawie komisyjnej praw, dotkniętych żądaniami wywłaszczeniami, gdyż w przeciwnym razie prawa te nie będą uwzględnione. Obwieszczenie należy doręczyć także osobno osobie uprawnionej do odszkodowania w myśl § 2. i właścicielom gruntów, które mają być obciążone służebnościami lub które mają być wywłaszczone.

§ 5.

Przy rozprawie winna władza nastawiać na zawarcie ugody, w szczególności co do wysokości odszkodowań, jakie mają być wypłacone. Jeżeli ugoda taka nie przyjdzie do skutku, to należy po wysłuchaniu zaprzysiężonych rzeczoznawców zbadać wszystkie okoliczności miarodajne dla odszkodowania. Kwotę odszkodowania winna oznaczyć tymczasowo polityczna władza krajowa.

Orzeczenie co do przedmiotu i rozmiaru wywłaszczenia i wykupna i co do tymczasowego odszkodowania winien wydać — o ile możliwości — bezpośrednio po zamknięciu rozprawy kierującą rozprawą.

Odwołanie od orzeczenia jest niedopuszczalne.

§ 6.

Jeżeli interesowani nie zadawalniają się oznaczonym tymczasowo odszkodowaniem, to mogą zażądać do dnia 14. rozstrzygnięcia komisji, która będzie utworzona z zastępcy Ministerstwa rolnictwa, Ministerstwa skarbu i Ministerstwa robót publicznych, nadto z trzech radców dworu Najwyższego trybunału sądowego pod przewodnictwem prezydenta senatu Najwyższego trybunału sądowego. Funkcjonariuszy Najwyższego trybunału sądowego wyznaczy Minister sprawiedliwości.

Komisya wydaje swe uchwały większością głosów i rozstrzyga o odszkodowaniu, jakie ma być zapłacone, ostatecznie i z wykluczeniem drogi prawa.

§ 7.

Po zapłaceniu i złożeniu odszkodowania, oznaczonego na podstawie porozumienia lub ustalonego tymczasowo orzeczeniem politycznej władzy krajowej, wywłaszczenie może być wykonane.

Jeżeli wydobywanie nie rozpocznie się w ciągu roku po wydaniu orzeczenia wywłaszczeniowego, albo jeżeli nie będzie odpowiednio dalej prowadzone, to na żądanie wywłaszczonych winna polityczna władza krajowa uchylić orzeczenie wywłaszczeniowe. W takim przypadku zastrzega się wywłaszczonemu dochodzenie ewentualnego odszkodowania na zwykłej drodze prawa.

§ 8.

Zarząd państwowy ma prawo kazać rozpocząć roboty przygotowawcze na cudzych gruntach i w tychże celem wykonania urządzeń do wydobywania materiałów, wymienionych w § 1.

Dochodzenie ewentualnego odszkodowania zastrzega się właścicielowi gruntu na zwykłej drodze prawa.

§ 9.

Kto wydobywa bez upoważnienia materiały, wymienione w § 1. będzie karany grzywną do 20.000 K lub aresztem do 6 miesięcy. Prawo karania przysługuje władzom politycznym. Materiały (§ 1.) wydobyte bez upoważnienia i ewentualna cena kupna, uzyskana za nie, przepadają na rzecz państwa.

§ 10.

Ustawa wchodzi w życie w dniu jej ogłoszenia.

Wykonanie jej poruczam Mojemu Ministrowi rolnictwa w porozumieniu z interesowanymi Ministrami.

Baden, dnia 21. kwietnia 1918.

Karol włr.

Seidler włr.

Toggenburg włr.

Schauer włr.

Homann włr.

Wimmer włr.

Silva-Tarouca wr.

